

uere intra se non tepescet. Nec vereatur qui huiusmodi est, priuari deliciis, & contubernio lesu, si vitam eius meditari frequenter legnis non exiterit. Dona namque Dei non tepidis, non elatis, non verbosis tribuuntur. Diligit enim Deus sollicitos, humiles, & diuina in suo corde charismata recondentes. Proinde qui erigi ad lesum anhelat, qui intima illius amicitia trui desiderat: per inania mentem euagari non sinat: sed ad suum reuocet redemptorem: atque virtutes, quas meditando agnouit in Christo, imitari non negligat. Suumque redemptorem magis ac magis amare peroptet. Expectet autem domini præsentiam, agat quæ agenda sunt viriliter: & per orationis studium pulsare non desinat, donec verbum Dei cælos aperiat: & de regalibus sedibus, de angelicis choris, illabatur ad animam cælesti sponso copulandam. Quis queat enarrare: imò propalare audeat delicias, quæ tunc hinc inde affluunt: Quis (nisi expertus) ignitos affectus, amplexus castos, sanctæque colloquia mutua detegere valeat? Tunc cunctis seruilis abscedit timor, & omnis præmeditata locutio longè fit, prout suggerit amor, sponso satur sponsa. Et si qua adulterina se immiscuerit dicta vel gesta: quadam perspicua, & illuminata discretionis manu abiguntur à sponse sane tanti solatio sponsi, elatione priuetur. O quoties, quæ minus in amoris arte erudita est, decipitur, deprædatur, prosternitur: O quoties euolat sponsum, atque ab aspectibus euanescit dilectæ? Repetè quippe, ut supra se inaniter erigitur anima, fugit Christus. Humilis enim humilem diligit: elatam verò tanquam indignam repudiat, & repellit. Hæc nanque aspernatio, & hic sponsi discessus miro incredibili que modo cruciat diligentem prudentem tamen efficit ad discernendorum spirituum discretionem. Ad hanc nempe cognitionem per assiduam orationem, per casus mœrorem, & per spirituale, & occultum sponsi magisterium facile peruenitur. Sed antequam sapientia imbuatur anima, priusquam Dei verbo amoris vinculo confederetur: sepe labitur, errorem pro veritate suscipiens. Plerumque tamen permittente sponso, vt sibi ardentius dilectam copulet: aut ad altiora prouehat, aut prudentiorem efficiat. Satanias in lucis angelum transformatur, atque illo tanquam sancto contubernio admiscetur: quem quum anima adhuc cælestium ignara visitationum erroris admiserit spiritum, & veluti domino se illi substrauerit: sine mora secedit sponsum, & illico succedunt tenebræ, ac quædam opaca mentis hebetudo. Continuo obdurescit animus, & propria confusione contunditur: atque ex his que patitur, perspicuè intelligit spiritum quem suscepit inimicum. Mox fluunt lacrymarum imbres, & gemitus emittuntur mœroris indicia, ingeminantur preces, mentis proponitur custodia, & cordis omnimoda vigilantia de cætero statuitur. Talibus itaque prouocatus singulibus, talibusque promotus spiritualibus studiis, aduenit sponsum, & placido se ostentat aspectu. Nam diu sibi dilectam affligi non patitur. In isto verò secundo aduentu quis sermo, quæ facundia, quodue humanum ingenium capere valet quanta exuberent dilectionis solatia? Ibi intellectus excluditur, sopitur cogitatio, & solus amor mutuarum deliciarum testis efficitur. Amor loquitur, amor discurrit, amor castissimo contubernio in vno ambos copulat vin-

culo caritatis, & arcana dilectionis proferuntur verba, quæ non licet homini loqui: eo dulciora, quo affectus est vehementior, & amor purior. Tota in hac spirituali & singulari vnione resoluitur anima dilectione: tota inebriatur & deficit in se transiens in dilectum. Nil est in quo exterius delectetur, quum intus immensis pascatur bonis. Hoc solo afficitur desiderio, vt magis magisque accendatur amore. Et quamuis tota ardeat caritate, tamen omne quod sentit, parum putat præcõcupiscentia dilectionis. Nempe ut inflammata quendam diuinum, infinitum & æternum induit laudis & caritatis affectum: & licet corpore teneatur in terris, desiderio tamen commoratur in cælis. Semper cupit (si liceat) sic esse: quia quem quæsiuit, inuenit quem diligit, dulciter amplectitur: illique copulata est corde, quem totis visceribus concupiuit. Diu verò ei non datur taliter permanere: vnde sibi derelicta, & ad se rediens, aut de mandato sponsi, seu ex incumbente proximorum cura, compellitur ad exteriores egredi actiones, & vacare proximis, & animarum exercere lucra: quæ omnia intolerabilia forent amanti, nisi hoc sponso placere recognosceret. Occupationibus namque subiecta est non volens: sed propter eum qui eam subiecit: in spe interiori tamen impletur exultatione: reminiscens quia & ipsa quandoque liberabitur ab omni seruitute actionis, & corruptionis, quam transierit in libertatem angelorum Dei, & electorum sanctorum. Tunc plene transformabitur in ipsum quem diligit, & diuinis intentis laudibus æterno faginabitur conuiuio. Exhilarata enim ex speciosissimo dilecti aspectu, & beatorum consortio tota leta, tota dulcedine inebriata, per latissimas Hierusalém plateas discurrens, & tripudians alleluia cantabit. Interim verò spe nutritur, promissionibus sustentatur, & subarratur quadem prælibatione futurorum bonorum, quatenus ei sit tolerabilis huius ærumnosi exilij incolatus, & corporeæ molis grauis sarcina tanquam spirituali & ardentem amanti, spiritualibus roboratur & reficitur alimoniis. Nemo igitur audeat apprehendere hunc summum amoris gradum, nisi prius vt animalis humanam diu meditatus fuerit Christi conuersationem: & vt rationalis animæ Christi agnouerit ex parte perfectionem. Qui enim in paruis negligens est, sublimium donorum omnino indignum se facit: at qui in paruis fidelis existit, spiritualium dirabitur multitudinè gratiarum. Properecà, ò nouus Christi tyro, ò tu que seculo renunciaisti, & Deo vacare prudenter elegisti, in tua primordio conuersationis in meditationibus te exerce. Relinque parum per exteriora negocia, teque totum redde tibi, quatenus valeas gustare in te, quam suauis est dominus. Contra antiquas tuas malas consuetudines decerta, & animi tui fluctuositatem contende recondere in te: imò in Christo, sedulo meditando quæ idem innocens, & mitissimus dominus pertulit pro te. Hæc verò non ab ore, non recedat à corde, quia in ipsis reperies ingentes thesauros, & suauissimum deuotionis liquor: per quem lapides eriguntur, refoeuntur debiles, restaurantur casuri, lætificantur tristes, animantur pugnautes, quiescentes pascuntur: & omnium fidelium mentes immutantur in melius. Caue autem summopere, ne ab hac simplici meditatione frangaris. Duobus quippe modis solet humani generis

1. Cor. 11